

С обзиром на искуство са западним мас-медијима у последњих 20 година, неким Србима ће свакако бити опроштено ако се баш одмах не „трзају“ на „сензационална открића“ Викиликса. Наше искуство, заправо, треба да нас обавезе да наступамо као својеврсна глобална авангарда. По речима једног јапанског професора којег познајем, у Јапану помно проучавају дешавања на Балкану јер оно што ће се десити у остатку света, прво се деси тамо. Само треба да верујемо у себе и своју мисију. Ако први страдамо, време је и да се први дижемо.

Дакле, када истина о томе да, на пример, форензички докази из Сребренице показују да тамо није могло бити стрељано више од неколико стотина људи (а не зна се поуздано ни ко је у томе учествовао осим Хрвата Ердемовића) буде била вест број један у глобалним (тј. глобалистичким) медијима, и да је глобално позната цифра од „7-8000“ стрељаних потпуно произвољна, када „слободни“ медији буду брујали о манипулацији која је омогућила да превара из Рачка постане повод за НАТО-бомбардовање суверене СР Југославије, када нпр. Њујорк тајмс објави анализу доказног материјала везаног за експлозије у улици Васе Мискина или на Маркалама, онда ће можда сваки здраво сумњичави Србин моћи да поверује да свака „истина“ о којој тутње медији није у исто време и инструментализована, зарад неких „виших“ циљева.

Аутор ових редова је, на пример, још 2007. на америчком порталу са вишемилионским читалаштвом објавио податке Миливоја Иванишевића о сахрањеним Србима у меморијалном центру у Поточарима, као и муслиманима који су умрли природном смрћу знатно пре јула 1995. [1] Да ли је то имало ширег одјека у „словодним западним медијима“? Да ли је ико контактирао медиј у којем је ово објављено, да сазна више детаља и дође до „бомбе“ која би разнела један уистину глобални мит? Одговор сви знамо.

Сличан је био случај и са писмом Вилија Вимера немачком канцелару Шредеру из маја 2000, које је објављено и анализирано на канадском Глобал ресерчу. [2] Ни један „слободни медиј“ није био заинтересован за један уистину поверљив извештај који је предочио матрицу даљег ширења НАТО на исток, америчких претензија на империјално наслеђе Рима, а и

дао кристално јасно објашњење НАТО-агресије на СРЈ. Да ли су ово мање „бомбе“ од оних које је испустио Викиликс? За глобал(истичке) медије очигледно нису. О националним медијима и „јавним сервисима“ у Србији, којима Викиликс „открића“ сада служе као полигон за демонстрацију духа „слободног новинарства“, да не говоримо.

Све ово, наравно, не значи да Џулијану Асанжу неко стварно није предао некакав поверљиви материјал који он сад објављује са скривених локација по свету, нити да њега англо-америчке службе стварно не покушавају да ухите по било ком основу. Пуштени су и приучени арапски пилоти да ураде што су урадили, али свако иоле стручан дубоко сумња да су они били мозгови, или једини извршиоци напада од 11. септембра. (Узгред, толико тога запаљивог што доводи у сумњу целу „званичну причу“ није објављено у последњих девет година на било ком „мејнстрим“ медију већ, разуме се, само на „алтернативним“ медијима, укључујући и доказне материјале који јасно противрече утврђеној „истини“.)

Кад смо већ код 11. септембра, можда је италијански министар спољних послова Фратини нехотице изнео најбољу оцену садашње афере Викиликс, називајући је „11. септембром светске дипломатије“.

[3]

Ако се 11. септембар чита као својеврстан глобалистички пуч у самим САД, после чега је покренут бескрајни „глобални рат против тероризма“, који је већином америчким новцем, оружјем и људством кренуо у освајање света на начин који, ако се ствари јасно погледају, не служи националним америчким колико неименованим (али свакако називујим) глобалним интересима, онда је јасно зашто би Фратинијева квалификација могла да буде најближа истини. Јер, у глобалистичким сновима, треба прво компромитовати нације, створити максимално неповерење међу њима, довести их до сукоба, да би се појавио „наднационални спаситељ(и)“ који ће да избави човечанство од опасности које се зову нација, породица и слобода.

Ево, нације широм света под контролом наднационалног капитала гурају се или у банкрот или у дужничко ропство, предочавају се разна „радикална решења“, а ту је сада и Викиликс да нам покаже сву поквареност свих националних дипломатија чији су грехови, између осталог, и шпијунирање наизглед безгрешних, невиних, добронамерних и, најважније, наднационалних УН. Наравно, то не значи да нације тренутно не леже у злу и материјалистичким декаденцијама разних степенова. Али може се слутити да ће понуђена „синтеза“ која следи тезу и антитезу испод шареног омота представљати нешто још горе. Као назнака онога што нас чека, послужимо се делом анализе једног индијског колумнисте: „Вебсајт Викиликса... делује незауостављиво и необуздано у својој кампањи пуштања поверљивих докумената. Ако је то случај, цурења која следе ће дати доста додатног погонског горива за дипломатске свађе и трзавице у односима међу

нацијама у разним деловима света...”

[4]

Опростиће ми се, дакле, као Србину, ако гајим извесну подозривост према свему – а у исто време се гнушам на муњевито исказану спремност домаћих власти да ухапсе Џулијана Асанжа ако би се појавио у Србији. [5] Надахњујући се српском Црном Гором Св. Петра Цетињског, где је „проклет био сваки брат Црногорац који би добјегшег чоeka и на саму вјеру невјерној траги из ове слободне земље предавао“, чувао бих га (скоро) као да се зове, на пример, Ратко.

(Фонд стратешке културе, 6.12.2010)

[1] http://www.wnd.com/news/article.asp?ARTICLE_ID=55467

[2] <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=8304>

[3] <http://www.vesti.rs/Razno/Fratini-Vikiliks-poguban-za-svetsku-diplomatiju.html>

[4] <http://www.strategic-culture.org/news/2010/12/01/cablegate-and-south-asia-politics.html>

[5] <http://www.blic.rs/Vesti/Svet/221022/Srbija-spremna-da---hpsi-Asanza>